

Vášnivá čtenářka

Zadání znělo: vybrat si jednu knihu a popsat, jak jsem s ní vyrůstala, a já bych jej moc ráda splnila, ale prostě nemůžu. Knihy jsou nádherné téma a lepší bych si ani nemohla přát, ale psát jen o jedné, prostě nedokážu. Každá mi dala něco jiného, s každou jsem nevědomky prožila jiné dobrodružství, každá je něčím výjimečná, a proto bych chtěla psát o VŠECH knihách, které jsem přečetla a které se mi vryly do života.

Číst jsem začala asi na konci první třídy, hned jak jsem se naučila písmena. Ani nevím, jak jsem se k tomu vlastně dostala. Doma máme jen malou knihovničku. Rodiče čtení nikdy moc nebavilo, proto mě číst nenutili. Nechali mě, abych si vybrala sama, a možná i díky tomu jsem knihám přišla na chuť.

Rodiče mou vášeň nikdy nepochopili, ale odporovali mě v tom. Brzo nebylo co číst, a tak máma volala každý měsíc tetě, která měla tři starší kluky, a doporučovala nám zábavné a osvědčené knihy. Četla jsem a dosud čtu knihy spíš pro kluky, ale měnit nechci a nikdy bych nedala přednost románku před pořádně napínavou knihou. Nadšeně jsem prvně pročítala stránky knih právě vypůjčených z knihovny, vdechovala jejich vůni a poprvé v sobě probouzela ten nádherný pocit, který přichází po přečtení prvních stran.

Knihy mi toho daly hodně, ale to největší, co jsem díky nim poznala bylo, jak někteří říkají „jiná dimenze“ - já to nazývám: svět fantazie, PŘEDSTAVIVOST. Jakmile začínám číst napínavý příběh, ze začátku si ho jen představuji. Přemýšlím, jak asi vypadají hlavní postavy. Ale později, později jako bych se stala jeho součástí, vžiji se do něj a prožívám ho stejně jako hlavní hrdinové. Začnou se kolem mě objevovat palmy, písečná pláž, azurové moře s ostrůvky a plachetnicemi, nebo naopak hrady či velká dobrodružná cesta s mnoha nebezpečími. Černá tmavá noc, les a válka. To se potom bojím otáčet stránky, se zatajeným dechem hltám slovo po slově, krčím a zase narovávám papír, nebo si koušu ret. Když jsem jako malá po dočtení Narnie kráčela zahradou, každý krokem jsem si představovala, že se octnu v tom krásném světě mluvících zvířat a stromů a budu bojovat proti zlu.

Po každé přečtené knize následuje úplně stejný pocit. Pocit smutku, že už příběh končí, radost z dobrého konce (většinou) a někdy i pocit blaha a hrdosti, že jsem přečetla tlustou nebo velmi složitou knihu. Jak už jsem říkala, knihy mi toho daly hodně. Díky nim je pro mě čeština mnohem jednodušší a z hlediska pravopisu vůbec nepřemýšlím, prostě píšu – a často potom neznám odůvodnění. Z knih se dozvídám spoustu zajímavostí, které nenajdu ani v učebnici dějepisu. Mám možnost poznat každý kousek světa, aniž bych opustila svůj pokoj nebo zahradu. Knihy mě zbavují stresu, smutku, nacházím v nich útěchu, dokážou mě odreagovat. Jsou mojí zábavou a bohatě převyšují počítač a mobil. S knihami rostu a budu růst dál.

V současné době je kniha stejně důležitou součástí kufru jako oblečení, když někam jedu. Celé letní prázdniny jsem strávila v houpací síti s knihou (každý den jednu). Na víkend do Maďarska jsem si ji taky nezapomněla vzít a k moři na deset dní jsem si vezla rovnou tři. Četla jsem je vždy hodinku na pláži pod slunečníkem a těším se na prázdniny zase, protože bez knih NEMOHU být !!!